

Matthew
Costello

Neil
Richards

VRAŽDY V CHERRINGHAMU

Smrt
ve vánici

KLOKAN

Copyright © 2014 by Bastei Lübbe AG, Köln
Translation © Jan Mrlík, 2024
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu
CHERRINGHAM – SNOWBLIND
vydaného v roce 2014 nakladatelstvím
Bastei Lübbe AG, Köln,
přeložil Jan Mrlík
Redakční úprava Vlasta Kohoutová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2024
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-215-7

Hlavní postavy

Jack Brennan je bývalý detektiv z newyorského oddělení vražd, kterému před nějakou dobou zemřela manželka. Odešel do výslužby a netoužil po ničem než po klidu a míru. Doufal, že obojí najde v poklidném anglickém městečku Cherringham. Zvolil si život na obytné lodi, s níž kotvil u břehu Temže kousek od městečka a těšil se ze samoty. Brzy však zjistil, že mu přece jen něco chybí – výzva v podobě řešení zločinů. A Cherringham mu kupodivu dokázal něco nabídnout i v tomto ohledu.

Sarah Edwardsová je webová designérka, která žila s manželem a dvěma dětmi v Londýně. Před časem však muž utekl se svou sexy americkou šéfkou a Sarah se rozpadl celý život. S dětmi se odstěhovala zpátky do zastrčeného Cherringhamu, odkud před lety odešla. Jenže maloměstská atmosféra ji začala znovu ničit – nikdy se tam nic nedělo. To si aspoň myslela do chvíle, kdy jí do života vstoupil Jack a všechno změnil, k lepšímu i k horšímu.

1.

Krásný večer k procházce

Archy Fleming odstrkoval větve, které mu bránily v chůzi.

Kampak se poděla ta pěšina, po které jsem šel? divil se.

Dneska večer bylo tak hezky! Určitě bylo hezky, nebo ne? Možná trochu chladno. Ale teď už je mnohem větší zima, takže se zdá, že to *vůbec* nebude příjemný večer.

Upřel oči na zem. Je tohle pěšina? To nedokázal posoudit, zvláště když měl pod nohama tolik zpřelámaných větviček a opadaného listí. Měl pocit, že cestičky bývají obvykle čistší, než je tohle. Chodí po nich přece všichni ti lidé, když jdou... když jdou...

Odkud jsem přišel já? zauvažoval. *Tam odněkud, ale odkud?*

Určitě odešel z místa, kde byli ještě další lidé, ale i když si vybavoval jejich tváře a úsměvy, nevzpomněl si na jméno žádného z nich.

Možná by se měl otočit a jít zpátky. Vrátit se tam. Ale zase na druhé straně, jestli je tohle pěšina... Třeba *někam* vede. *Musí* někam vést.

Vesnice! Ano, to je místo, kde se dostane do tepla, do hospody. Jistě!

Někde před ním určitě bude hospoda. S krbem, v němž hučí oheň.

Zadumal se nad tím: *krb s hučícím ohněm.*

Pokračoval v chůzi. Do tváře ho šlehla tenká větvička, kterou přehlédl, a vysloužil si tak nepříjemné švihnutí. Bolelo to. Tu si všiml, že stromy, pěšina i listí na zemi naráz zbělely.

Padá sníh.

Archy udělal něco, co si pamatoval z dávné doby.

Vyplázl jazyk a nechal sněhové vločky, aby na něm přistávaly. Napřed jich bylo jen několik, potom víc, až konečně pochopil, že to není žádné mírné sněžení.

Na suchý, popraskaný jazyk mu nedopadaly jenom zřídka lehké vločky.

Kdepak, tenhle sníh byl těžký a hustě chumelilo. Chodidla mu sice chránily trepky, ale na holé kotníky mu útočil sníh, lepil se na ně a ukrutně studil.

Bílé nadělení už úplně pokrylo zem.

Tenký župan mu teď byl málo platný. Také na něm ulpíval sníh a překrýval poněkud pochmurný vzor střídavých tmavě červených a modrých proužků.

Krb s hučícím ohněm.

A pinta piva.

Pintu bych si dal, to tedy ano.

Stál by u toho sálajícího krbu a labužnický usrkával dobré pivo.

Tak, jak je – v trepkách a v županu. Aby se všechen ten sníh rozpustil.

Jako by venku vůbec nesněžilo.

Archy šel dál a při každém kroku se po celém těle zachvěl.

Kupředu ho táhla představa, že někde tam před ním, na konci nyní bílé pěšinky, najde vesnici a v ní hospodu,

takže mu zbývalo jediné – pokračovat dál tou cestou, po které se vydal. A nesešlo na tom, že je mu hrozná zima.

Upadl, tvrdě narazil kolena do země. Ach, jeho nespolehlivá kolena. Teď klečel ve sněhu a na šedivé vlasy mu padalo to bílé svinstvo.

Archy se rozhlédl kolem.

Kde je ta zatracená pěšina?

Zdálo se mu, že by udělal líp, kdyby se pustil víc vpravo. Tam to vypadalo, že by tudy mohla vést stezka, která mu zmizela.

Přitom však zůstával klečet na kolenou. Nechtělo se mu zvedat, dokud nebude přesně vědět, kudy má jít dál.

Nebo by měl uhnout spíš vlevo? Správně! *Tam* je ta pěšina – sice úzká, ale jasně ji viděl, přestože hustě rostoucí stromy s větvemi obalenými sněhem jako by se ji pokoušely schovat.

Kdepak.

Pustí se rovnou za nosem, to bude správná cesta. No jistě. *Tudy* vede ta pěšina. Prostě jen musí pokračovat stejným směrem, jakým šel doteď.

Rozhlédl se po něčem, čeho by se mohl chytit, aby se mu lépe vstávalo.

Kousíček od sebe viděl střapaté křovisko. Ještě na něm visely suché bobule. V dlani sevřel několik větvíček a přitáhl se, dokud se mu nepodařilo zvednout jedno koleno.

Hlavou mu proletěla myšlenka: *Co kdybych vůbec nedokázal vstát?*

Co kdybych tady nakonec zůstal trčet?

Při tom pomyšlení sevřel ze všech zbývajících sil kloubnaté pokřivené prsty, pevně se držel a s potížením se postavil zase na obě nohy.

Stál tam, vyčerpaný vynaloženým úsilím, celý se třásl, ale potom jako by se dočkal odměny. Před sebou viděl světla. Dvě světla! Byla tam – ale po chvíli zmizela.

Potom se ukázala znovu.

To je vesnice!

Hospoda!

Už je blízko. Opravdu blízko.

A tak Archy Fleming klopýtal kupředu a nedbal na větve, které mu drásaly obličej, protože věděl, že musí jít rychle, a tak se o bolestivé škrábance nestaral.

Do vesnice mu zbýval malý kousek cesty. Tak jen prostě musí jít pořád rovně.

2.

Vánice

„Venku se čerti žení, co, Jacku?“ Ellie stála za barem a vyhlížela okny před hostinec. V Cherringhamu se spustila pořádná vánice.

Jack se otočil a rozhlédl se po téměř prázdné hospodě. „Kde jsou všichni?“

„Myslím, že nejsou zvyklí na takovéhle fujavice. Každý sedí doma pěkně v teple. Dáte si ještě jedno?“

„Už ne. Začíná to být opravdu ošklivé. Radši se vrátím na *Husu*.“

Ellie pohlédla na dva staré muže, kteří seděli u stolu v rohu nálevny. „Těm dvěma brzo řeknu, aby se raději zvedli. Nejvyšší čas to tady zavřít a spěchat domů ke krbu. V rádiu hlásili, že má přijít silná sněhová vichřice.“

Jack se k ní zase otočil čelem. „To myslím uděláte dobře. Víte, všechen ten sníh venku... Připomíná mi to domov. Takovéhle vánice jsme tam mívali v jednom kuse.“

„Už jsem slyšela. Takže vy jste na to zvyklej. Dobře víte, kdy je potřeba solit, kdy má vyjet pluh a tak, že? Nevím, nevím, jak náš malej Cherringham tohle nadělení zvládne.“

„Bude to určitě zajímavé.“

Jack si pevněji usadil na hlavě vlněnou bekovku a pozapínal teplou námořnickou blůzu. Na nohou měl vysoké holínky, takže jít tou sněhovou břečkou tam venku nebude

problém. Ovšem řídit auto po zaváté silnici? To by mohla být docela jiná písnička.

„Dávejte na sebe pozor, Ellie.“

„To si pište,“ odpověděla servírka, vyšla zpoza výčepního pultu a začala zhasínat světla. To konečně přimělo dvojici *staroušů* v rohu, jak jim tu místní říkali, aby se začali zvedat.

Doufejme, že to nemají moc daleko domů, pomyslel si Jack.

Jak že to bylo v tom starém filmu... *To je noc, že by člověka ani psa nevyhnal.*

Velmi rychle zjistil, že tahle noc nebyla příhodná ani pro jeho Sprite.

V New Yorku řídil velká SUV, která neměla problém zvládnout led, sníh nebo déšť – vlastně cokoli.

Přestože nechal své malé sportovní autíčko obout zimními pneumatikami, uvědomoval si, že je příliš lehké na to, aby se kola na zasněžené vozovce prořízla až na pevný povrch.

Při couvání z parkoviště hostince U Ploughmana cítil, jak pneumatiky bojují se sněhem.

Asi jsem se ke zdejší zimě stavěl dost přezíravě, dumal Jack.

Dokud žil v New York City, měl docela rád, když se v zimě přihnala silná sněhová bouře. Záplava sněhu vždycky dokázala z lidí vykřesat to nejlepší – všichni táhli za jeden provaz. Kromě toho sníh také dovedl hlučné velkoměsto utlumit, když je přikryl bílou dekou... To musel člověk zažít.

Ačkoli to ke své obytné lodi neměl nijak daleko, jasně si uvědomoval, že bude muset jet pěkně hladce a pomaličku.

Ještě něco: zdálo se, že ulice v Cherringhamu jsou pusté a prázdné.

Zatím se neobjevily žádné sněžné pluhy.

Všichni jsou raději zalezlí doma.

Cherrignhamská vánice.

Už se těšil, až se vrátí na *Šedou husu* a z ní bude s potěšením pozorovat fujavici venku...

Jack přejel řeku a dostal se na známé místo, kde se cesta větvila a hlavní silnice pokračovala vlevo sérií zatáček.

Až na to, že teď to tady jako známé místo vůbec nevypadalo. Keře lemující po obou stranách vozovku připomínaly zástupy sněhuláků; těžký, mokrá sněh na nich tvrději ulpíval.

Rozhodl se vyzkoušet brzdy – velmi opatrně několikrát zlehka zapumpoval pedálem. Tenhle starý sporták neměl žádný systém zabraňující zablokování brzd. Aby je sám nezablokoval, mohl dělat jen jedno: zacházet s nimi velice zlehka.

Vzpomněl si na starou poučku, kterou mu dal otec, když měl coby ještě mladý kluk a nezkušený řidič čelit první zimě v Brooklynu.

Když táta mluvil vzrušeně nebo rozčíleně, pokaždé byl daleko zřetelněji znát jeho akcent.

„Dávej pozor, Jacku – jak se jednou začneš na silnici klouzat, pamatuj si, že musíš stočit kola proti směru, kterým se otáčí auto, rozumíš? Napřed zatočíš hodně proti smyku, a potom zvolna srovnáš kola a vyjedeš z něho.“

Na tuhle domluvu nejednou zapomněl a své první auto – otlučený Ford Pinto – skoro zrušil, když s ním po silnici rotoval směrem k chodníku.

A tak otáčel volantem opravdu zvolna. Sprite jen maličko sklouzl. Jack před sebou viděl koleje jiných aut, která tudy projela dřív než on.

Teď však byla silnice pustá a mrňavé stěrače, které velikostí odpovídaly maličkému vozítku, měly co dělat, když shrnovaly z čelního skla mokré sněh, aby vůbec bylo vidět skrz.

„Tak fajn,“ zabručel pro sebe. „Už jsme skoro doma.“

Nemusel si připomínat, jak se takováhle parádní zimní vánice dokáže během okamžiku změnit v nebezpečnou kalamitu.

Když nad tím tak uvažoval, usoudil, že také může skončit několik dnů odříznutý na *Šedé huse*.

S tím by neměl problém. Zavčas se zásobil dostatkem všeho potřebného k přípravě martini a v mrazáku leželo několik steaků. Pro Rileyho měl také krmení víc než dost.

„Bylo by to docela v pohodě,“ pokračoval v samomluvě. Líbilo se mu, že zvuk jeho hlasu odkrojil něco z hrozivého ticha v autě i venku.

Dojel do zatáčky, kde po pravé straně silnice končilo pole a nastupoval les. Vyhlášené zrádné místo, kde se dostalo do potíží už mnoho řidičů dokonce i v tom nejlepším počasí.

Takže do zatáčky vjížděl velice pomalu.

A naráz zcela nečekaně kohosi uviděl, postavu připomínající ducha, obalenou mokrým sněhem – ten člověk vběhl do silnice a otočil se právě uprostřed, kde ho zachytily kužely světla z reflektorů.

Postava ztuhla a stála ve středu silnice jako přimrzlá. Jen třesla očima.

Jackovi nezůstala jiná možnost, než tvrdě dupnout na brzdy a zatočit volantem.

3.

Smyk

A právě tak, jak o tom kdysi mluvil Jackův otec, se Sprite dostal do bláznivého skluzu. Místo aby zahýbal vpravo a zpomalil, kombinace natočení předních kol a prudkého brždění roztočila malý vůz jako káču.

Tři sta šedesát stupňů.

Něco podobného Jack nezažil už skoro čtyřicet let.

Automobil se stal zcela neovladatelný. Jack jemně pumpoval brzdovým pedálem v naději, že by mohl pohyb auta zpomalit, a přitom se s vozem otočil kolem dokola jednou a pak i podruhé.

Pokud stačil zaregistrovat, ten blázen, který se zjevil uprostřed silnice, tam pořád stál, a auto roztočené jako větrník letělo přímo na něho.

Jackovi se sevřel žaludek. Nesnášel situace, se kterými nemohl nic dělat.

A zrovna teď byl v podstatě bezmocný.

Ale během druhé otáčky rotujícího vozu si všiml, že Sprite klouže vlevo do zasněžených keřů. Pak zazněla těžká dutá rána, když pneumatiky na jedné straně vozu zapadly do koleje vyježděné v krajnici vedle asfaltu.

Tahle prohlubeň, do níž sklouzly obě levé pneumatiky, sice celým autem otřásla, ale především měla ten efekt, že vůz zastavil.